

Projectnieuws 2012-1

Perumalpalayam, bouw tweede verdieping kindertehuis

"BOUWEN VOOR KINDEREN IS BOUWEN AAN DE TOEKOMST"

Inhoudsopgave

	Pagina
Voorwoord	2
Organisatieschema	3
Reisverslag Laury van der Linden	4
Reisverslag Anne Reijenga	6
Prioriteitenlijst	16
Kaart projectlocaties	17

boardingkinderen Vegiwada

Het Projectnieuws is een uitgave van de Stichting Thomas Bouwprojecten, dat twee keer per jaar verschijnt.

Colofon

Met medewerking van

Martijn Wagener
Laury van der Linden
Anne Reijenga
Henny Koenders

Realisatie

Hurks van der linden bv
Sabine Vos
Piet van der Heijden

Contactgegevens

Stichting Thomas Bouwprojecten

Secretariaat Leo Verhagen
Boslaan 5, 5731 XX Mierlo
Telefoon +31 (0) 492 66 52 26
 + 31 (0) 6 41 10 63 83
E-mail info@thomasbouwprojecten.nl
Internet www.thomasbouwprojecten.nl
Rabobank rekening 14 93 08 787
ING rekening 30 03 66
Kamer van Koophandel Eindhoven nr 41 09 25 42

Voorwoord

Het jaar 2012 is al weer aardig gevorderd als u dit Projectnieuws van de Stichting Thomas Bouwprojecten ontvangt. Dit keer een voorwoord van een nieuwe voorzitter. Per 19 januari jl. heb ik de voorzitterstaken overgenomen van Jac Braat die de afgelopen periode een dubbelfunctie als penningmeester en voorzitter heeft vervuld. Jac kan na deze "tropentijd" zich gelukkig weer 100% richten op het penningmeesterschap. Met de aanvulling van een nieuwe secretaris Leo Verhagen en nieuwe voorzitter (ondergetekende) is het stichtingsbestuur voorlopig weer op sterkte. Maar dit is van korte duur. Henny Koenders heeft aangekondigd de stichting in september van dit jaar te gaan verlaten na ruim 12 jaar trouwe dienst. Hoe we de vele taken van Henny gaan vervangen is nog niet bekend maar als er vrijwilligers zijn die op het gebied van PR, Social Media en sponsoring een bijdrage willen leveren, dan kunt u altijd contact met ons opnemen.

Dit Projectnieuws is het periodiek van de Stichting Thomas Bouwprojecten waarin we als stichting verslag doen van onze activiteiten naast het Jaarbericht en natuurlijk onze website. Het jaar 2011 is voor de stichting dankzij de inzet van alle betrokkenen een zeer vruchtbaar jaar geweest wat betreft de uitvoering en voorbereiding van operationele activiteiten. Diverse projecten werden opgeleverd, in aanbouw genomen en voorbereid. In 2011 is een aantal projecten opgeleverd, met name de bouw van een school in Gangapur, een hostel voor studenten in Jolarpet, een drinkwatervoorziening in Vandavasi, en een (deels door de stichting gefinancierd) tehuis voor bejaarde zusters op Thomas Mount in Chennai. Eind 2011 waren twee grotere projecten in uitvoering, te weten in P.T. Parru (projectomvang 77.000 euro) en Perumalpalayam (62.000 euro). Deze zullen in 2012 worden afgerond. Daarnaast zal ook de uitbreiding van het klooster in Damaracherla in 2012 voltooid worden. Verder is nog een aantal projecten in voorbereiding (Pathiavaram, Vegiwada, Kamalapuram).

Over activiteiten kunt u in meer detail lezen in het reisverslag van Anne Reijenga die in januari naar India is afgereisd. Hierbij moet meteen worden opgemerkt dat Anne in India een ongeluk heeft gehad en ernstig ten val is gekomen. Momenteel is hij nog herstellende terwijl hij zich in blijft zetten voor de stichting. We zijn dankbaar dat we projectleiders hebben met zo'n doorzettingsvermogen en kracht.

Met het werk van de verschillende Thomas Stichtingen zijn momenteel voor talrijke kansarme kinderen reeds voorzieningen getroffen en de wensenlijst van de zusters Franciscanessen voor verdere uitbreiding lijkt alleen maar te groeien. Graag willen we van de gelegenheid gebruik maken om u voor uw steun nog eens van harte te bedanken en de hoop uit te spreken dat u ons in ons jubileumjaar wederom zult ondersteunen.

Met oog voor het milieu maar ook uit kostenbesparing proberen wij u onze rapportages zo veel mogelijk digitaal aan te leveren. Wij zouden het op prijs stellen als u ons uw e-mailadres wilt geven zodat wij u in de toekomst het Projectnieuws en het Jaarbericht uitsluitend digitaal kunnen zenden.

Martijn Wagener, voorzitter

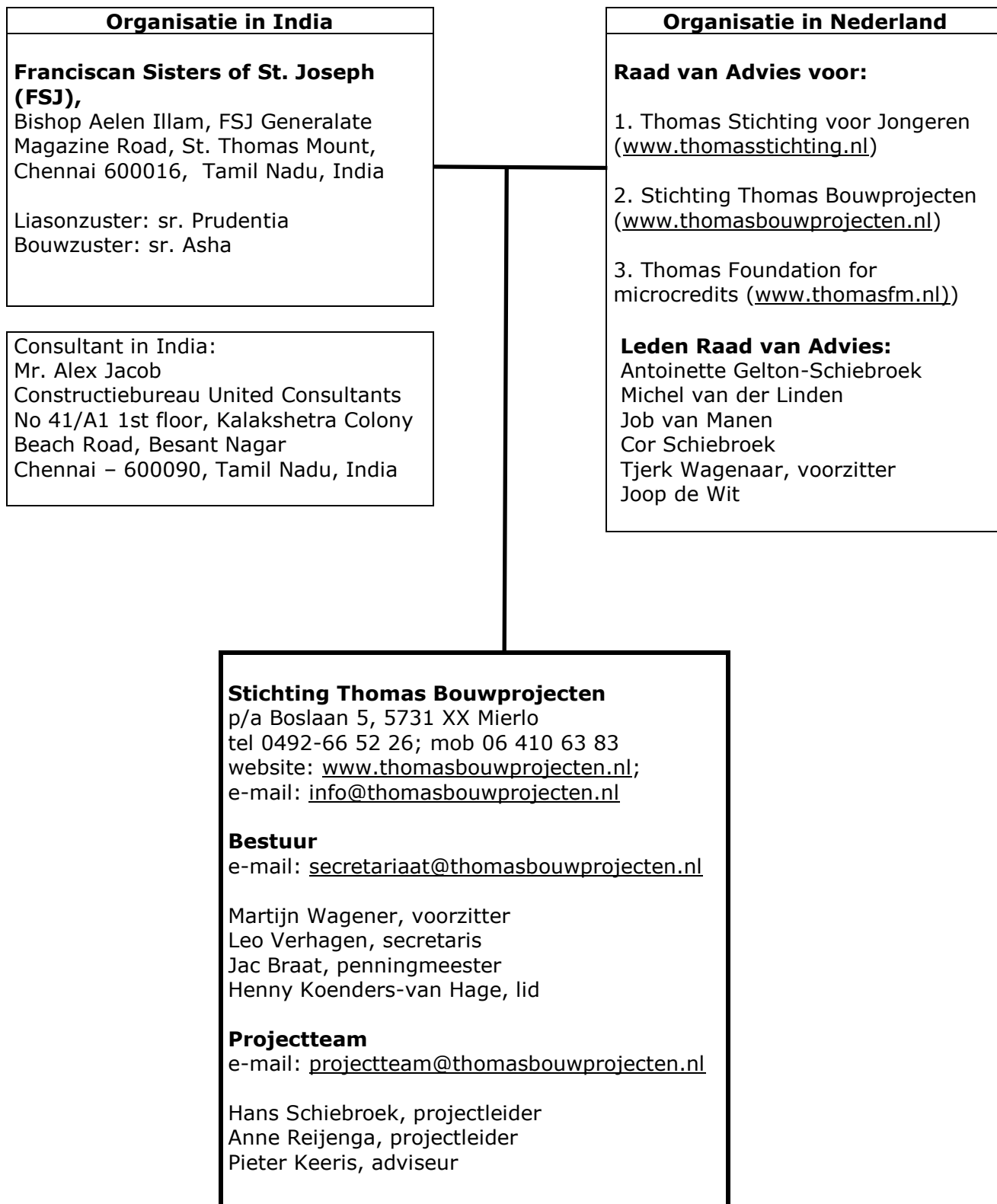

Leden van Stichting Thomas Bouwprojecten:

links van voren naar achteren:
Henny Koenders, Anne Reijenga en Martijn Wagener

rechts van achteren naar voren:
Leo Verhagen, Hans Schiebroek en Jac Braat.

Doelgroep: kansarme kinderen in India

Verslag van Laury van der Linden van haar reis met Hans Schiebroek door India (september 2011)

Laat ik me als "gezelschapsdame" van Hans op de allereerste plaats eens even voorstellen. Ik ben Laury van der Linden, 22 jaar, geboren en tot mijn 18^e getogen in Nederland, maar nu al 4 jaar woonachtig in Parijs. Daar haalde ik op de design academie afgelopen zomer mijn Bachelors in de richting architectuur. Voordat ik doorga voor een Masters wil ik nu eerst twee jaar lang stages lopen in de wereld van ontwerp en uitvoering. In november ben ik voor een eerste stage bij een architectenbureau vertrokken naar Auckland, Nieuw Zeeland, maar eerst mocht ik een hele maand lang met Hans mee op zijn rondreis langs alle projecten -in studie, in voorbereiding, in uitvoering of al opgeleverd- in dat immens grote land dat India heet. Eigenlijk óók een stage en wel een heel bijzondere, die me heel dicht bij het basale bouwen en ontwerpen bracht.

Ik was al eens een keer eerder op bezoek geweest in Chennai, samen met mijn ouders en oudere broer, maar dat was inmiddels alweer acht jaar geleden. Ook toen waren we te gast bij de zusters, op het Generaalat en bij Sr. Rexline in het St. Thomas Hospital (www.stthomashospital.in/) en ook toen hebben we wat rondgereisd, zij het niet zo lang en niet zo ver. Het werd dus mijn tweede kennismaking met India. Ik was benieuwd hoe ik het nu in deze setting zou ervaren.

We kwamen midden in de nacht aan en werden meteen in die typische Indiase sfeer gegooid. Het begon al met de bagage waar we minstens een uur op hebben moeten wachten, maar eenmaal buiten kwam de echte klap. Overal mensen, auto's, brommers, bussen, autoriksjas, honden, koeien, kriskras door elkaar heen en een klamme hitte die meteen aan je huid plakt. Kortom, een complete chaos...welkom in India!

De eerste twee nachten verbleven we in het St.Thomas Hospital, dat ook onze uitvalsbasis zou zijn voor de rest van de maand. Ons reisprogramma bestond uit vier delen: het zuiden van Tamil Nadu, het Noorden van India (Rajasthan en New Delhi), de deelstaat Andhra Pradesh en de projecten in en rondom Chennai.

Het Zuiden

Tijdens de reis door Tamil Nadu, hebben we heel wat projecten bekeken. Het waren over

controle dilatatievoeg

het algemeen allemaal projecten die al af waren, maar waar Hans regelmatig naar terug moet om een oogje in het zeil te houden en te zien of alles nog in orde is. Maar vaak ook omdat een uitbreiding alweer nodig blijkt te zijn. Het meest boeiende project voor mij was Perumalpalayam. De uitbreiding van de boardingschool met een tweede verdieping bovenop het bestaande gedeelte en een tweede toiletgebouw, moest tijdens ons bezoek worden aanbesteed. Dit was mijn eerste kennismaking met de realiteit en de normale loop der dingen. Ik heb dit gedeelte altijd een beetje gemist tijdens mijn studie. Daar was het idee achter een project veel belangrijker dan de werkelijke uitvoering (om de creativiteit de vrije loop te geven) en er werd dan ook nauwelijks over budgetten gesproken of over de moeilijkheden, mogelijkheden en onmogelijkheden in een eventuele realisatiefase.

Alhoewel het waarschijnlijk niet helemaal verloopt zoals in Nederland, vond ik het erg interessant om te zien welke onderdelen belangrijk waren voordat het project werd aanbesteed of wat er tijdens het gesprek tussen Hans en de contractor aan bod komt.

Het Noorden

De reden van ons bezoek aan dit gedeelte van het land was voornamelijk de opening van een "playschool" in Gangapur. Maar ook om Jaipur, ofwel The Pink City, in de snelheid even mee te bezichtigen. Voorts moesten we ook naar New Delhi, waar Hans ook een afspraak had met iemand van de Nederlandse Ambassade in het kader van het behoud van de Nederlandse VOC-monumenten in Pulicat.

De school in Gangapur was sinds kort al in gebruik en moest nog officieel geopend worden. Dat kon pas na een grondige controle van het gebouw door Hans, en daar hoorde natuurlijk ook de traditionele blessing bij door de zusters en de plaatselijke priesters. In een land als India, waar de godsdienst in belangrijke mate je leven bepaalt, is het erg belangrijk dat alles wordt omgeven met rituelen.

Andhra Pradesh

Tijdens dit gedeelte van de reis heb ik projecten gezien in bijna alle mogelijke fases. Het ene was in aanbouw, het andere werd aanbesteed, nog een ander was af en had slechts nog een laatste inspectie nodig. In Andhra Pradesh hebben we twee keer de nachttrein moeten nemen. Wat een ervaring! De drukte en chaos is op een station vermenigvuldigd met 10 en de treinen zitten tjokvol. De treinen hebben ook veel meer klassen dan bij ons; de ene met airconditioning, de andere zonder, eentje mét airco én beddengoed en een andere zonder airco noch deken of kussen...maar wel een leger aan kakkerlakken! Ik denk dat als we geen nachttrein hadden genomen, ik nooit het échte India zou hebben gekend!

Chennai

Het St.Thomas Hospital was onderhand een soort van thuis geworden. We hadden onze eigen kamers waar we elke keer in terug kwamen en alles voelde vertrouwd. Voornamelijk de projecten midden in de stad vond ik erg interessant, ondanks of misschien wel dankzij hun kleinschaligheid, zo helemaal ingepakt tussen de omringende dichte bebouwing. Ik heb daar de leukste oplossingen gezien voor het ruimtegebrek, zoals het "schoolplein" op het dakterras of een klein moestuintje op het balkon. Iedereen die over een eerste bezoek aan India vertelt spreekt altijd over de enorme armoede die daar heerst en hoe moeilijk het is om je daar overheen te zetten. Natuurlijk blijft het een grote klap wanneer je ziet hoe enorm de verschillen kunnen zijn in dat deel van de wereld, maar ik vond de mensen zo vriendelijk, vrolijk, gastvrij en behulpzaam, dat ze je die treurigstemmende gedachten snel doen vergeten en ik voelde me daar al snel overal thuis.

India is een immens land, eigenlijk een continent op zich en met zijn enorme verscheidenheid aan culturen, godsdiensten, talen, eigenheden, landschappen, etnische groeperingen en historische ontwikkeling zelfs niet te vergelijken met Europa. Een Noord Scandinaviër en een Siciliaan hebben veel meer met elkaar gemeen dan een Indiër uit de Himalaya met een Indiër uit Tamil Nadu!

Je moet je ogen en oren in je jas hebben om de culturele rijkdom, de koloniale overblijfselen en die unieke wijze van samenleven binnen een natie niet te zien en te voelen.

Voor een land waar het nog aan van alles ontbreekt zijn ze soms rijker dan de meeste westerse landen in vriendelijkheid, gastvrijheid, en talloze andere meer spirituele waarden waar wij heel jaloers op kunnen zijn...

Laury van der Linden

NB: Het verslag van Laury van der Linden kon helaas niet meer in het Projectnieuws 2011-2 opgenomen worden maar wij wilden het u toch niet onthouden.

Reisverslag Anne Reijenga januari/februari 2012

Geef de natuur de ruimte.....

..... ook de kinderen in India

Om meerdere redenen een bijzondere reis. In de eerste plaats vanwege het 125-jarige jubileum van de congregatie. In een hele grote, te kleine kerk voor alle genodigden en belangstellenden was er een mis met veel priesters, pracht en praal. Wat een volk, ook buiten de kerk, maar dat is geen bezwaar, in India staan de kerken immers van alle kanten open. Daarna een prachtig programma in een immense met tentzeil overdekte ruimte, waarin vooral de dansen op mij de meeste indruk maken, meer dan de eindeloze, onverstanebare speeches van alle hoogwaardigheidsbekleders. Ongetwijfeld goed bedoeld, maar dat hoort ook bij de Indiase cultuur.....aan iedereen (te)veel aandacht schenken. Hoge temperaturen, honderden mensen.....ik heb nog nooit zo naar water gesnakt. En ondanks de grote hoeveelheden was het eten heerlijk. Om 23.30 uur naar mijn kamer en dat verliep minder prettig.....in het donker zag ik een gat van twee meter diep over het hoofd, waar ik pardoes in gevallen ben. Gelukkig op het eind van mijn reis, zodat ik wel alle geplande acties heb kunnen doen. En onderweg.....wat kom je allemaal niet tegen en wachten op een optocht vanwege een Hindoe feest: Beschilderde mannen en een Hindoegod behangen met bloemen en piërgeld.

Hindoegod

Na aankomst in **Chennai** om middernacht bij een temperatuur van 25°C eerst maar een nachtje slapen en de volgende dag de eerste kennismakingen en de gebruikelijke meeting met de council. Belangrijk daarbij is mijn reisschema en de eventuele bestemmingen, die de council van belang vinden. Van belang was ook sr. Asha, onze opzichter, te ontmoeten. Dat was helaas niet mogelijk omdat zij zich voorbereidt op haar definitieve professie. Voor de tweede zuster, sr. Mary, die een bouwkundige studie volgt in het uiterste zuiden was het moeilijk een ontmoeting in te passen, dus ook haar heb ik niet kunnen spreken. Daar waar het op de route lag heb ik ook vier scholen bezocht, waarvoor door een bedrijf uit Nederland geld beschikbaar is gesteld voor de aanschaf van computers. Bij kleinere scholen vier computers met een printer en bij grote acht en een printer. Als je dan bedenkt, dat ze bij scholen met meer dan 1.000 leerlingen hoogstens twee computers hadden, kun je je voorstellen hoe dankbaar ze waren.

computers in Virachilai

Bij totaal zes scholen, hebben ze nu meer mogelijkheden om de leerlingen vertrouwd te maken met de computer, waarvan ik Virachilai heb bezocht, Budalur, Thuraiyur en Vellore.

Vellore is een oude stad, waarvan het beeld wordt beheerst door een berg, waar een deel van de oude stad tegenaan ligt. Een imposante berg, met aan alle kanten uitpuilende rotsen, waarvan je denkt, dat ze ieder moment naar beneden kunnen rollen. Ook passeerden wij een imposant fort, verhoogd liggend midden in de stad, maar gezien mijn korte bezoek niet mogelijk om wat nader te bekijken. De zusters vertelden

mij, dat er ook een gouden tempel is en een bijzondere kerk. Volgend jaar maar wat meer tijd voor inruimen.

Jolarpet. Daar gaan we het eerst naar toe om te kijken of het gebouwde hostel goed is afgewerkt. Mijn collega Hans Schiebroek heeft in september vorig jaar een inspectie uitgevoerd, waarbij bleek, dat er nog een aantal onderdelen niet afgewerkt waren. Die zijn allemaal afgewerkt, behalve het mangat in de septictank, dat nog gemaakt moet worden. De dilatatievoeg is met een soort kit afgedicht en niet zoals afgesproken met aluminium plaat. Dat gaat lekkages geven omdat nu al te zien is, dat er scheurtjes in ontstaan vanwege de hoge temperaturen.

Mondasoro: het tweede en verste reisdoel, 20 uur met de trein en vervolgens nog 5 uur met de auto. Men vond het 's avonds niet verantwoord om door een, voor een groot deel, onbewoond gebied te rijden, zodat we de nacht in Berhampur doorbrachten, de stad waar we met de trein aankwamen. Dus de volgende morgen met de auto door een prachtig gebied met hoge bergen en diepe dalen en veel schooiende apen. 5 Uur is lang voor 120 km, vooral vanwege de slechte en bochtige wegen, maar de prachtige natuur, de piekende bergen en kleurrijke dalen zorgen voor een boeiende tocht. Dat bracht mij tot het volgende gedicht:

*eerst nog in het donker voert de tocht
over nog vlakke wegen
komt nog niemand tegen
schuilt het duister achter iedere bocht.*

*lichtend als we stijgend
verzwelgen in de bergen
onze snelheid tergen
de motor door de steilte hijgend.*

*de diepe ravijnen trotserend
langs luchtwortels komend
en rivieren die van verre stromend
de dammen werken nu nog kerend.*

*eenmaal hoog de glooiende dalen
met de zompige terrassen
en de overvolle plassen
de kleurrijke vrouwen passerend.*

*een dartelende kudde geiten doorklievend
juffertjes op hoge hakken
het trotse hoofd niet laten zakken
vermoeiend maar tegelijk gerievend.*

*nog ver, want onze bestemming nadert traag
een bus komt voorbij
dus weer opzij
een mooie tocht ?.....een overbodige vraag.*

bar, 25 februari 2012, India

Na het gewelddadige optreden van een fanatieke groepering enkele jaren terug is alles weer hersteld en krijgen de zusters van de overheid een tegemoetkoming in de kosten, waarmee zij alle ramen van muskietengaas kunnen voorzien en grills langs de veranda op de verdieping kunnen worden geplaatst voor de veiligheid. De pastoor is nog wel

bezig met zijn kerk te herstellen en is er niet vies van zelf als bouwvakker te fungeren. De koeienstal is nagenoeg klaar, zodat de koeien wat beter beschermd zijn tegen de winterkou. Er is nu één kalf, dat hopelijk eens ook melk gaat geven. Maar er zijn minstens 3 koeien nodig, die dan ook melk geven, om de 146 meisjes regelmatig van melk te voorzien.

Nog even met de aannemer de totale prijs vastgelegd en daarna naar Raikia om een school te bekijken, die hij daar aan het bouwen is. Het laatste stuk was met de auto niet mogelijk, dus samen met de priester op de motor van iemand die ons begeleidde. Met drieën op de motor.....dat is nog niks, in India zie je brommers met vader, moeder en drie kinderen erop. En de aannemer..... we zagen betonkolommen, die niet verticaal stonden en dan weet je genoeg. Ook is er behoefte aan een pompinstallatie om het water uit de open well op te pompen en de wasplaatsen van water te voorzien. En ook een overdekte droogplaats voor de kleren van de meisjes is zeer welkom, zodat ook in de regentijd de kleren kunnen drogen.

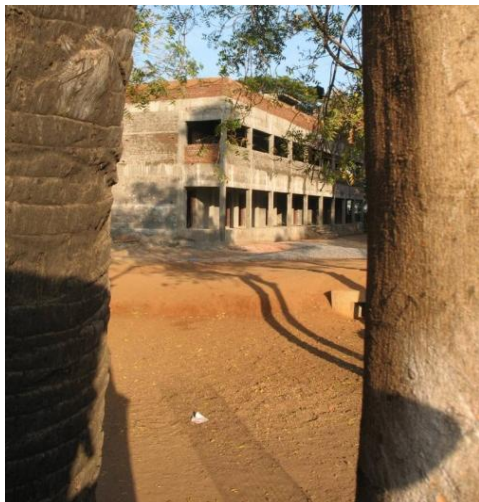
Vegiwada is de volgende plaats, die wij aandoen. Nadat de zusters de grond aangekocht hadden is onze stichting bij alle bouwactiviteiten betrokken geweest en is er zo langzamerhand een complete campus ontstaan, die een grote aantrekkingskracht heeft. De school staat heel hoog aangeschreven en ook het kindertehuis is erg in trek. De zusters zouden wel wat meer arme kinderen op willen nemen, zodat deze, veraf wonend, ook naar school kunnen. Helaas ontbreken daarvoor de financiën, misschien kan onze zusterorganisatie de Thomas Stichting voor Jongeren bijspringen. We zijn echt trots op het kindertehuis, dat we hier hebben kunnen bouwen en het ziet er ook erg mooi uit. Niet in de laatste plaats omdat sr. Leema er nauwlettend op toeziet, dat alles goed schoon gehouden wordt en de kinderen de aandacht krijgen, die ze nodig hebben.

kinderen uit de boarding

De zusters wonen hier nog in de school, die echter hard nodig is voor de leerlingen. Het is de bedoeling een huis voor de zusters te bouwen, zodat er twee lokalen vrijkomen voor onderwijs. Met de aannemer is onderhandeld over de prijs, die uiteindelijk is afgerond op 36.00.000, rupees omgerekend ongeveer 40.000 euro. Een goede aannemer, die nu bezig is met de school in P.T.Parru, die in april klaar is, waarna hij naar Vegiwada verkast.

P.T.Parru bereiken we vanuit Vegiwada na een taxirit van twee uur. Dat gaat anders dan bij ons, waar je achteraf betaalt naar gelang de gemaakte kilometers. In India wordt er al gauw na de start gestopt bij een pompstation en de klant betaalt de brandstof. Aan het einde van de rit wordt nagegaan wat er nog bijgepast moet worden. Zodoende hoeft de chauffeur nooit zelf geld voor te schieten. Hier wordt een nieuw schoolgebouw

schoolgebouw (ruwbouw)
PT Parru

gemaakt door een aannemer waar wij erg tevreden over zijn. Zowel over de kwaliteit van het werk als zijn betrouwbaarheid zijn we erg te spreken, reden waarom we hem ook voor het zusterhuis in Vegiwada hebben gevraagd. Hij komt uit een stad zo'n 200 km hier vandaan, dus voor de mensen onbekend. Gezien zijn manier van werken vragen de mensen hier of hij voor hen ook wil bouwen. Maar dat heeft hij vanwege de hoeveelheid werk vriendelijk afgeslagen. Het project P.T. Parru wordt mede mogelijk gemaakt door een subsidie van de NCDO uit het Programma Kleinschalige Plaatselijke Activiteiten (KPA). Dit programma is tot stand gekomen met financiering van de minister van Ontwikkelingssamenwerking. Het werk verloopt goed en sneller dan verwacht, zodat het in april zal worden afgerond. De ruwbouw is gereed en bij mijn komst op 6 februari was binnen meer dan de helft van het stukadoorswerk gereed. Over de kleuren

van het schilderwerk zijn afspraken gemaakt, passend bij de kleuren, die wij als gangbaar voor de scholen hanteren. Dat schoolgebouw is heel hard nodig omdat het huidige gebouw veel te kleine lokalen heeft en er ook les gegeven wordt in een shed, de bibliotheek. In het kindertehuis zijn overdag ook nog eens twee klassen ondergebracht. Ik had nog tijd om met een zuster inkopen te gaan doen in de naburige stad Ponnur. Daar trof ik een volgeladen autoriksja aan, zoals je die voor het personen vervoer in alle steden ziet. In feite niet meer dan een aangeklede brommer met drie wielen en met een 50cc motor. Bij een normale bezetting kunnen achter de chauffeur drie volwassen mensen plaatsnemen. Ik trof er echter op een andere plek één aan, waarin 15 personen een plaatsje hadden gevonden.

autoriksja

Damaracherla, de volgende bestemming, ligt op drie uur rijden met de trein. Ook hier wordt van alle kanten gewoekerd met de ruimte. Er moet nodig een nieuw schoolgebouw komen, maar voorlopig hebben we daar geen geld voor, waardoor de begane grond van het kindertehuis als school wordt gebruikt. Maar ja.....dan kun je weer geen kinderen in het kindertehuis opnemen, die ver van de school wonen. Voor hen is er ook geen goede wasgelegenheden, zodat de jongens zich achter het huis van de zusters moeten wassen, waar een wasbassin is.

Er kunnen nog wel wat meisjes in het kindertehuis worden opgenomen als er anders met de ruimte wordt omgesprongen. Nu staan de koffers met persoonlijke spullen op de grond, waar dan net nog genoeg ruimte is voor de 10 meisjes om te slapen. Met rekken langs de muur zou met weinig geld meer ruimte beschikbaar zijn om nog wat meisjes aan te nemen. De jongens slapen al in een ruimte, die overvol is. Met de ruimte voor de zusters zelf is het nog erger gesteld, reden waarom we bezig zijn een verdieping op het bestaande zusterhuis te bouwen. Nu maken vier zusters gebruik van één slaapkamer van ongeveer 3,50 x 6,50 m, waar dus vier bedden in staan en kasten en zij gebruik

bouw verdieping zusterhuis

moeten maken van een toilet en een badruimte. De bouw lag stil omdat het beschikbare geld niet toereikend was. Dus in overleg met de aannemer en leveranciers vastgesteld hoeveel geld er nog nodig was om het gebouw af te maken. Uiteindelijk hebben we met de leiding van de congregatie afgesproken, dat zij het ontbrekende bedrag van 2.500 euro zouden bijleggen, dat dan door de zusters in Damaracherla in termijnen wordt terug betaald.

Terug in **Chennai** was er tijd om het nieuwe verpleeghuis voor de oude zusters te bekijken. Gebouwd direct achter het moederhuis en dus ook dicht bij het Thomas hospitaal van de zusters, zodat direct medische hulp geboden kan worden indien nodig. Tot nog toe verbleven hulpbehoevende zusters op verschillende locaties, meestal op de plek, waar ze het laatst een functie vervulden om daarna in alle rust wat huishoudelijk werk te doen. Nu is er tenminste een goed tehuis wanneer ze extra zorg nodig hebben en die verdienen ze ook na zich al die jaren ingezet te hebben voor anderen. Het is echt een mooi gebouw geworden met een binnentuin, waar de oudjes een wandelingetje kunnen maken. Tot nog toe wordt alleen de begane grond gebruikt, zodat de lift nog niet geïnstalleerd is, waarvoor wel de voorzieningen zijn getroffen. Vervolgens gaat de reis in zuidelijke richting en arriveren we in Dindigul om van daaruit met de auto een aantal projecten te bezoeken.

verpleeghuis galerij

Singampunari is de eerste, waar we ook de nacht doorbrengen. Hier is vorig jaar een nieuw schoolgebouw opgeleverd maar kampen ze ondanks dat nog steeds met ruimtegebrek. Hier ontmoet ik sr. Minci weer, het hoofd van de school. Zij heeft een prachtige stem en ik noem haar dan ook de zuster met de golden voice. Zij praat niet, nee.....zij zingt, door constant hoogte en diepte in haar stem te leggen, werkelijk prachtig om te horen.

Okkur is de volgende bestemming. Uitbreiding van de school met zes klaslokalen staat als nummer 1 op de prioriteiten lijst. Dat wordt dus het eerst volgende project waarvoor wij geld gaan inzamelen. Om toch de kleuters te kunnen herbergen heeft sr. Roseline een noodgebouwtje laten zetten, waarvan ze de materialen weer kan gebruiken voor de bouw van de school. Nu bestaat de school uit een begane grond in een U-vorm met 12 klaslokalen en de bedoeling is er aan één zijde een verdieping op te bouwen en later eventueel ook aan de andere kant.

schoolgebouw, waarop aan de rechterkant een verdieping wordt gebouwd

Controle van de huidige dakvloer toont aan dat het bouwen van een verdieping gerechtvaardigd is. Overigens houden wij bij het bouwen van alle gebouwen er rekening mee, dat er in de toekomst een verdieping op gebouwd kan worden. Dat is altijd goedkoper dan alleen een begane grond, de fundering is er immers al en er hoeft slechts één (dak)vloer te worden gemaakt. Hier zijn ook sheds gebouwd, waar klaslokalen in zijn gemaakt, waarvan de overheid vond, dat die daarvoor niet geschikt waren. Afbreken was de eis maar

die is nu bijgesteld. Het blijft nu beperkt tot het afbreken van de shed met het golfplaten dak, waarvan de spanten inderdaad niet zo solide zijn. Van de andere shed met dakpannen als dakbedekking is de constructie veel beter. Er stond een schaalte met rijstkorrels klaar, die vol zat met mieren en hoe krijg je die eruit..... gewoon in de zon zetten en binnen de kortste keren waren ze verdwenen.

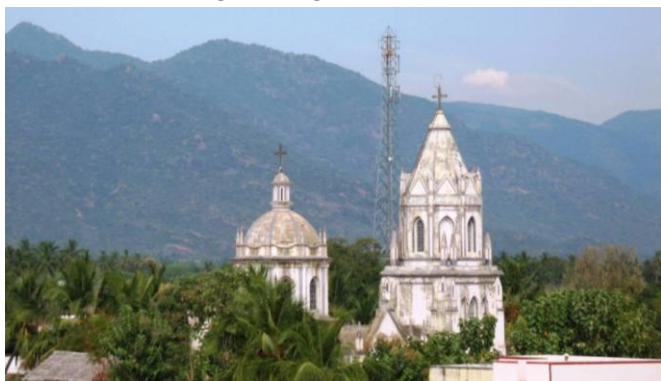
Perambalur. Eén van de grootste vestigingen van de congregatie. Hier hebben de zusters scholen en een kindertehuis midden in de stad. Eigenlijk is er veel te weinig ruimte voor de 1.300 kinderen op de primary school en de 1.700 kinderen op de higher secondary school. Daarvan zitten er dan ook nog eens 375 meisjes in het overvolle kindertehuis. Een jaar geleden viel het mij al op dat een oud schoolgebouw slechts gebruikt wordt om de persoonlijke spullen van de meisjes neer te zetten. Een constructief goed gebouw, dat een aantal meisjes zou kunnen herbergen, zodat er in het kindertehuis meer ruimte ontstaat. Oké, de zusters hebben dan wel argumenten om dat niet te doen, maar die zijn volgens mij allemaal oplosbaar. Een ander probleem is de toilet- en badvoorziening in een oud gebouwtje, dat voor de helft niet gebruikt wordt. Alleen de oudere meisjes mogen zich hier wassen, maar de gangen zijn zo smal, dat je elkaar niet kunt passeren en de helft van de deuren op één oor hangt. Wat zou ik hier graag het oude gebouwtje slopen en er een nieuw en beter gebouw voor terug zetten. Op dezelfde plaats, want er is hier al zo weinig ruimte om te spelen. Totaal zijn er hier 21 zusters, waarvan er 13 onderwijzeres zijn. De oudste school van de congregatie, die in 2014 het gouden jubileum viert. Als dat eens gepaard kon gaan met een nieuw toilet-/badgebouw, dat zou een mooi cadeau zijn.

Perambalur oud schoolgebouw

Elambalur. Even was er sprake dat dit de plaats voor de opvang van gehandicapte kinderen zou worden, maar uiteindelijk is gekozen voor Acharapakkam. Behalve een school hebben de zusters hier ook een bejaardenhuis met 15 bejaarden. De ruimte, waarin gekookt wordt heeft geen goede ventilatie en rookafvoer, zodat het er niet uit te houden is van de rook wanneer er wordt gekookt. De bedoeling was na te gaan of de nieuwe oven goed functioneert, maar helaas, die was nog niet klaar. Pas enkele weken later zou die in prefab onderdelen worden opgebouwd, waarvan men met de fabricage bezig was. De zusters hebben hier een enorm terrein, maar ook veel apen. De papaja's bijvoorbeeld zijn al opgegeten voor ze rijp zijn en dat geldt ook voor de teelt van groenten. Jammer, want er zijn hier goede mogelijkheden voor de teelt van allerlei groenten en fruit. Maar dan is er ook een compoundwall nodig om mensen en dieren buiten te houden en dat is voor zo'n groot terrein een enorme investering. Interessant was een gesprek met een aannemer, die hier een nieuw schoolgebouw aan het zetten is. Er zijn hier aluminium ramen toegepast voor een prijs van 1.500 rupees per m², terwijl pvc-ramen ongeveer het dubbele kosten. Overigens bleek het totale gebouw duurder te zijn dan wij gewend zijn, dus voor ons komt hij niet in aanmerking bij een eventueel project in deze omgeving.

Perumalpalayam ligt aan de voet van een gebergte. Reden waarom er hier een kindertehuis is gevestigd zodat de kinderen in de gelegenheid zijn onderwijs te volgen.

bergen met de kerk van Perumalpalayam

En ieder jaar zijn er meer, zodat we nu bezig zijn een tweede verdieping op het huidige gebouw te zetten. Een goede aannemer waar we al jaren lang ervaring mee hebben. De dakvloer is gestort, waarop water is aangebracht om de beton tegen uitdroging te behoeden. Ook de dakrand is opgemetseld, waarover natte jute zakken zijn gehangen, eveneens bedoeld om uitdroging tegen te gaan. De opzichter berichtte ons zich zorgen te maken over de

scheuren aan de achterkant van het gebouw. Na inspectie bleek gelukkig dat het loos alarm is. De scheurtjes bevinden zich op de hoeken van de ramen en zijn een gevolg van verschillende werking van de gevel. De ramen onderbreken de gevel, terwijl eronder en erboven zich één lange muurstrook bevindt, die als gevolg van temperatuurswisselingen een veel grotere lengteverandering ondergaat, waardoor zich op de grensvlakken scheurtjes vormen. Aan de voorzijde zijn

dak

geen scheuren zichtbaar omdat de lange gevel onderbroken wordt door de ingangspartij. In de offerte van de aannemer is alleen het schilderwerk van de nieuwe tweede verdieping meegenomen, maar het spreekt vanzelf, dat ook het bestaande gedeelte aan de buitenzijde opnieuw moet worden behandeld, waarvoor opdracht wordt gegeven. Er wordt ook een overdekte droogplaats gemaakt, zodat in de regentijd de was ook gedroogd kan worden.

De funderingen zijn gestort, waarin ook de kolomvoeten zijn meegenomen, zodat daarop de kolommen kunnen worden gesteld. Voor de gordingen heeft de aannemer een ongunstig profiel gekozen, zodat met hem wordt afgesproken dit aan te passen. Ook wordt aangegeven stabiliteitsverbanden aan te brengen van stalen stripjes. De stalen spantjes, die geschilderd worden als ze zijn gemonteerd, zijn al op het werk aanwezig.

Perumalpalayam overkapping

Hier worden ook nieuwe toiletten gemaakt, daar de bestaande niet meer toereikend zijn voor het aantal kinderen. Oorspronkelijk waren het kindertehuis en de toiletten ontworpen voor 120 kinderen en inmiddels zijn er 275. Als de nieuwe toiletten klaar zijn zullen de oude worden gerenoveerd. De zusters vragen ook of de compoundwall aan de achterzijde van het terrein gemaakt kan worden, zodat het terrein helemaal door een muur omsloten is. En niet ten onrechte, bij mijn bezoek

moeten de schapen en geiten worden verjaagd, die zich tegoed doen aan het groen in de tuin. En dat gaat zo iedere dag, steeds voeren de herders hun kuddes hier naar toe. We zouden de zusters maar wat graag helpen, maar ook hier speelt het geld een belangrijke rol, dat liever uitgegeven wordt aan gebouwen en andere belangrijke voorzieningen.

Pathiavaram, een agrarisch dorp, waarvan de meeste mensen op het land werken en de school van het bisdom door kinderen uit de dorpen in wijde omgeving wordt bezocht. Naast de school hebben de zusters een kindertehuis voor 62 jongens en 40 meisjes. Een oud gebouwtje, dat veel te klein is. Het ontwerp voor een uitbreiding met een verdieping is al eerder door ons gemaakt en de bedoeling was het aan te besteden, maar helaas is het ingezamelde geld nog niet voldoende. Dat moet dus wachten tot Hans in september naar India gaat. Eerder kunnen er helaas niet meer kinderen worden geplaatst. Aan de kleding is te zien, dat dit een arme streek is, de meeste hebben ook geen schoenen.

olienootjes

Maar blij zijn ze wel en hoewel maar kort, we hebben veel plezier met elkaar. Dat geeft je toch iedere keer weer energie en voldoening dit werk te mogen doen. Niet alleen hier, overal waar je komt word je enthousiast ontvangen, wordt er gedanst en gezongen en is er wat extra's voor de kinderen. Voor hen is het echt feest en daar doe je dan graag aan mee. Met de zusters wandel ik nog even naar het land eromheen, waar zij rijst verbouwen en bijvoorbeeld ook pinda's, of een beter woord: olienootjes. Zij verbouwen dat voor de olie en het maken van curry saus, dat wat extra geld opbrengt. Het Engelse woord is "groundnuts" en op de

foto is te zien, dat ze in de grond groeien. De zusters maken mij ook attent op de open well, die weliswaar omgeven is door een muur van 0,60 m hoog, maar niet is afgedekt en zodoende een gevaar oplevert voor de kinderen. De put heeft afmetingen van $l \times b = 11 \times 10$ m en het kost nogal wat om daar een staalconstructie overheen te maken. Maar je weet maar nooit, misschien vindt iemand dit een interessant projectje.

Kamalapuram is de laatste verre bestemming, die ik bezoek. Vanuit Chennai met de trein in noordwestelijke richting en niet met onze "bouwzuster" Prudentia, maar met haar assistente sr. Jerry, een vrolijke en kordate vrouw. Dat laatste blijkt in de trein als er ruzie ontstaat over de zitplaatsen. Zij schroomt niet zich daarin te mengen en de mensen bestraffend toe te spreken, zodat het even rustig wordt. En als het rumoer na een kwartier weer toeneemt stapt ze er weer op af om ze met boze stem definitief tot kalmte te manen. Bij aankomst in Kamalapuram een nieuwe verrassing: er is een tweede perron bijgemaakt, zodat we normaal uit kunnen stappen. Ik herinner me nog van twee jaar geleden, dat we op het spoor uit moesten stappen en moesten wachten omdat op hetzelfde moment een andere trein aankwam, die van het enige perron gebruik maakte. En daar stonden we tussen twee treinen in te wachten tot ze vertrokken waren en we het perron op konden klimmen. Ja, behalve sr. Prudentia dan, voor haar met haar korte beentjes was het perron te hoog. Die moest dus helemaal tot het eind van het perron lopen en terug om zich weer bij ons te voegen. In Kamalapuram hebben we het kindertehuis uitgebreid en de keuken gerenoveerd, wat ik één van de meest geslaagde projecten vind. Vooral door sr. Nirmala heerst er hier een ontspannen sfeer, wat duidelijk aan de

Kamalapuram toiletten

meisjes te merken is. Maar ook hier weer ieder jaar meer meisjes, er zijn er nu 160, zodat er dringend meer toiletten en wasgelegenheden bij moeten komen. Daarvoor is een ontwerp gemaakt door een engineer, dat enigszins moet worden aangepast. Het ontwerp sluit direct aan op het bestaande, terwijl er een grote boom, die veel schaduw geeft, daarvoor zou moeten verdwijnen. Besloten wordt de boom te sparen, ook al vanwege de wortels, en de nieuwbouw te laten starten op 3,70 m vanaf het bestaande. Bovendien moeten er wasstenen komen en kan de vloer lager worden gelegd vanwege het aflopen van het terrein. Een wastrog met kranen vinden de zusters niet nodig, dus die kan worden geschrapt. Ter plaatse een nieuw ontwerp gemaakt, zodat een nieuwe begroting kan worden gemaakt.

meisjes zeven de rijst

Sr. Nirmala, een kordate vrouw, die daar de leiding heeft en veel met de kinderen op heeft, wil snel bouwen. Als ik haar zeg dat we het geld daarvoor nog moeten inzamelen geeft ze aan zelf ook wel de helft bij te kunnen leggen. Het totale project is begroot op 7.40.000, rupees zodat wij de helft daarvan, ongeveer 6.000 euro, moeten zien te verwerven. Sr. Nirmala neemt ook allerlei initiatieven in de omliggende 15 dorpen met steun van Missio Aachen.

In de dorpen wordt iedere avond door plaatselijke teachers (bij)les gegeven aan bijvoorbeeld kinderen die niet naar school gaan, zoals geitenhoeders, of die bijles moeten hebben. Een ander initiatief is, dat sr. Nirmala de dorpen af gaat om moeders hygiëne bij te brengen en opvoeding van kinderen. Om de drie maanden komen de kinderen uit alle dorpen naar het hospitaal voor een medische controle. Er komt nog een priester op bezoek, die vertelt ooit in zijn been gebeten te zijn door een cobra, die bij de zusters in de tuin zat. Hij schreeuwde het uit en de zusters, die aangehold kwamen wisten de slang met stokken dood te slaan en daarna te verbranden, want je weet maar nooit. En wat te doen dan..... de cobra heeft in zijn voorhoofd een ellipsvormige zwarte steen van ongeveer 2 cm lang. Die leg je op de wond en daardoor trekt het gif eruit. In het hospitaal heeft sr. Nirmala zo'n steen voorhanden voor het geval dat. De steen moet je bewaren in turmeric powder dat afkomstig is van een plant en dat ook gebruikt wordt met ei en peper in melk tegen verkoudheid. Als je de steen in je hand hebt zal de slang niet bijten, maar wel zodra je hem laat vallen.

Acharapakkam, het laatste project, dat we bezoeken alvorens terug te gaan naar Chennai. Het ligt ongeveer 70 km ten zuiden van Chennai langs de highway naar het zuiden. Daar kocht sr. dr. Rexline ongeveer 10 jaar geleden met een vooruitziende blik een enorm stuk grond van bijna 20 ha. Nu zou dat, gezien de enorme stijging van de grondprijzen, bijna onmogelijk zijn geworden. De reden van mijn bezoek is het voornemen van de congregatie om daar, met steun van de stichting Mariamma uit Maastricht, een huis voor gehandicapte kinderen te bouwen, een doelstelling, waar zij zich speciaal op richten. Gezien onze bouwkundige kennis en bouwactiviteiten in India helpen wij hen sinds een paar jaar met de bouwkundige begeleiding aldaar. Wij kregen de vraag of wij een soortgelijk project in India wisten, wat zij financieel zouden kunnen ondersteunen. Die vraag kwam als geroepen omdat wij weten, dat de congregatie, waar wij al jaren mee samenwerken, die plannen al eens aan ons kenbaar heeft gemaakt. Echter door het ontbreken van financiën en andere prioriteiten is het daar nog steeds niet van gekomen. Uiteraard waren de zusters blij met de vraag en intussen heeft de stichting Mariamma positief gereageerd op het voorstel een tehuis te bouwen in Acharapakkam. Binnenkort vinden er besprekingen plaats tussen onze stichting en stichting Mariamma om definitieve plannen te maken. Zij zullen starten met het werven van geld en wij zullen de nodige voorbereidingen en begeleiding van de bouw verzorgen. De zusters hebben al een vorm van samenwerking met de congregatie van Claretian priesters, die op een stuk grond, dat zij van de zusters hebben gekregen, al een tehuis voor de opvang van aids patiënten hebben gebouwd. Dat gebouw is in november 2011 gereed gekomen en intussen woont daar de eerste aidspatiënt. De zusters hebben er in 2010 een woonhuis gebouwd en gebruiken een bestaand gebouw als medische hulppost voor de omgeving. Dat kan, afhankelijk van de ontwikkelingen, uitgroeien tot een volwaardig hospitaal. Voorlopig echter zal de medische begeleiding verzorgd worden door sr. dr. Rexline vanuit het Thomas Hospital in Chennai. Een prachtig terrein met allerlei soorten (vrucht)bomen, waarvan de papaja.

papaja

Anne Reijenga, projectleider

[NB: Hier kunt u de reis via Google Maps volgen.](#)

FRANCISCAN SISTERS OF ST. JOSEPH CHENNAI -16

PRIORITY LIST – 06.03.2012

MAJOR PROJECTS

1. Okkur	- First Floor School Building
2. Olagadam	- 5+5 Class Rooms
3. Budalur	- 6 Class Rooms
4. Dhamaracherla	- 8 Class Rooms
5. Srikalahastri	- 6+6 Class Rooms
6. Pannaikkadu	- 4 Class Rooms
7. Acharapakkam	- Boarding for the Handicapped Children
8. Singampunari	- St. Joseph's Women Arts And Science College (8 Class Rooms)

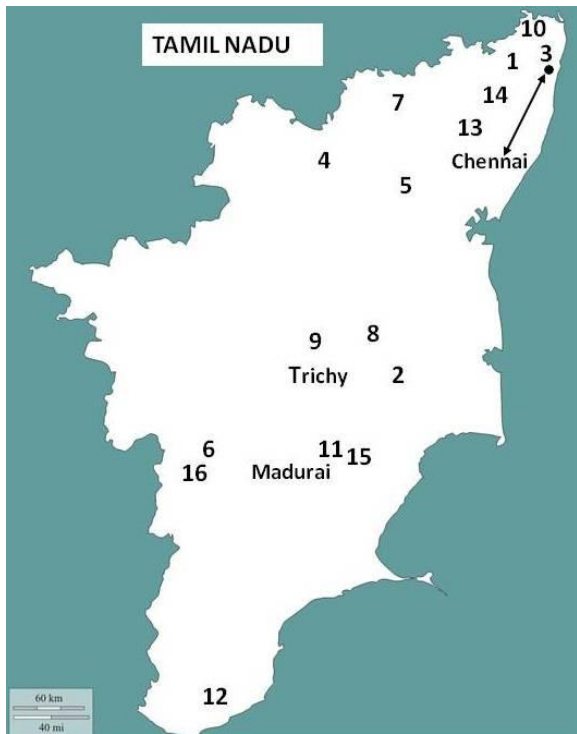
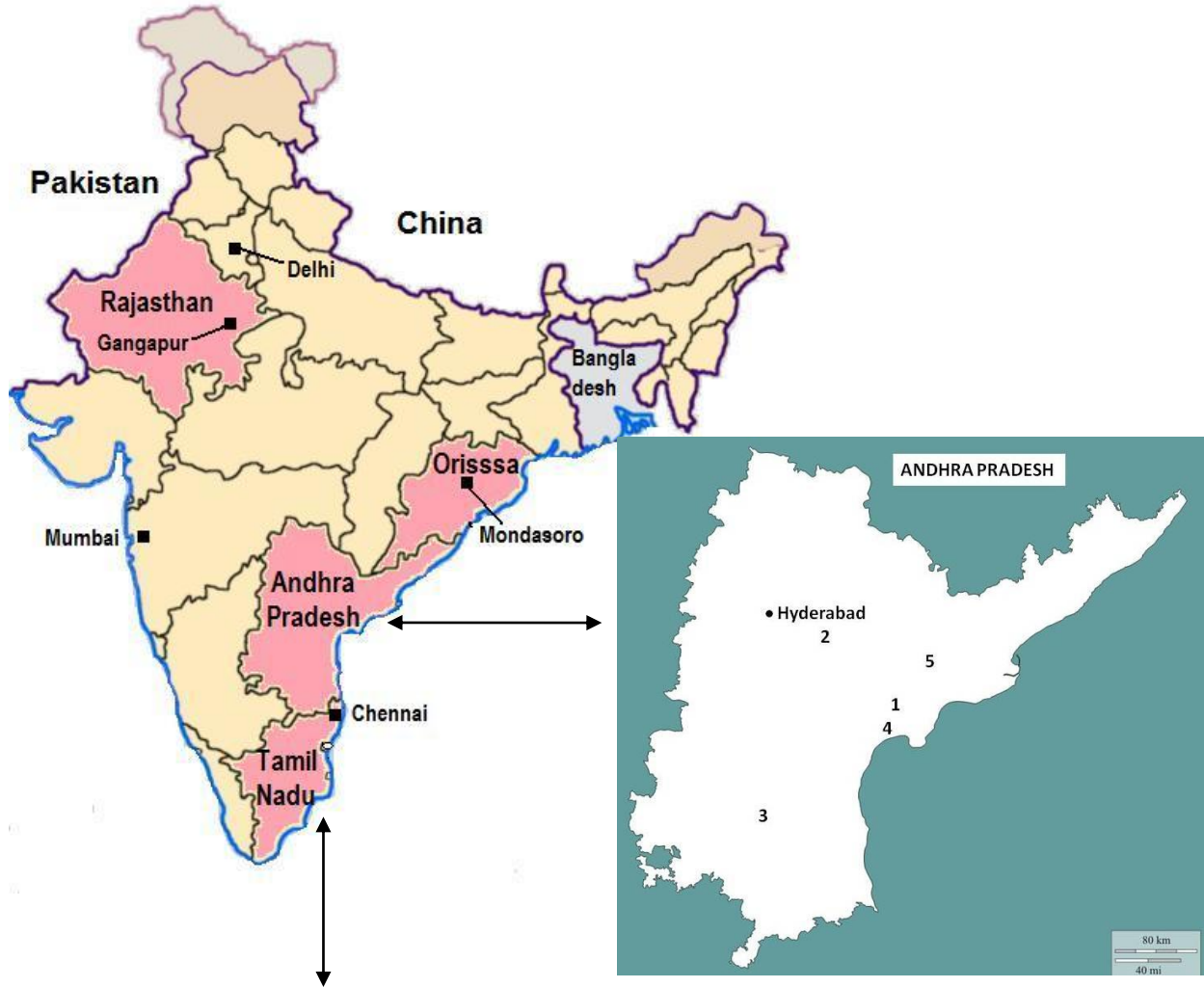
MINOR PROJECTS

1. Pathiavaram	- Extension of the Boarding
2. Kamalapuram	- Toilet Building
3. Venkatachalapuram	- Bore Well
4. Jolarpet Primary School	- Toilet Building
5. Ottanthangal	- Toilet Building
6. Manampathy Kandigai	- Toilet Building
7. Srivaikundam	- Toilet Building

Sr. Rita Michael FSJ

Sr. Prudentia FSJ

- Chebrolu 1
- Damaracherla 2
- Kamalapuram 3
- P.T. Parru 4
- Vegiwada 5

- Avadi 1
- Budalur 2
- Egmore 3
- Jolarpet 4
- Maiyanur 5
- Okkur 15
- Pannaikadu 6
- Pathiavaram 7
- Perambalur 8
- Perumalpalayam 9
- Pulicat 10
- Singampunari 11
- Srivaikundam 12
- Vandavasi 13
- Venkatachalapuram 16
- Walajabad 14